Φαληρέως, εἶδα ὅτι ὁ γέρος ἐκάθητο στὸ μπαλκόνι. Ἀμέσως ἄρχισα νὰ φωνάζω καὶ τοῦ ἐξήγησα τί εἶχε συμβεῖ. Ὁ γέρο—Φαληρεύς ἐφόρεσε τότε τὴν στρατιωτική του στολή, ἐβγῆκε στὸ δρόμο καὶ ἔβρισε μὲ τὰς βαρυτέρας ὕβρεις (ἦτο διάσημος βωμολόχος) τὸ θρασύδειλον καὶ τρέμον ἀπέναντι τῶν ἰσχυρῶν πλῆθος, τὸ ὁποῖον χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν ἐσκορπίσθη πάραυτα.

Στοῦ Φαληρέως ἔμεινα δύο ἡμέρες καὶ μόνον ἀφοῦ ἡσύχασαν ἐντελῶς τὰ πράγματα ἐπέστρεψα στὴν Πόλι σῶος καὶ ἀβλαβὴς αὐτὴ τὴν φορά.

Η κ. ΑΝΝΑ ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ

Ἡ λογία συνεργάτις μας κ. Ἄννα Συναδινοῦ (Μονταὶν) κόρη τοῦ ἀειμνήστου Βλάση Γαβριηλίδη, μᾶς ἀπέστειλε τὰ κάτωθι ἀνέκδοτά της :

— Ὅταν εἴμουν 15 χρονῶν, ἐφιλοδόξησα νὰ δώσω τὸ πρῶτο ἀπρεμιντὶ στὸ σπίτι μας. Μὲ ὁ πατέρας μου ἦταν ἀνένδοτος :

— Τί ἀνησυχίες εἶνε αὐτὲς καὶ τί μαϊμουδισμοί ! μοῦ εἶπε.

— Ἐνόσῳ τόσα φιλικὰ σπίτια μὲ καλοῦν στὶς συγκεντρώσεις των, τοῦ εἶπα, πρέπει, τέλος πάντων, νὰ τοὺς τὸ ἀνταποδώσω αὐτό.

— Μάζεψέ τους ὅλους μαζὶ σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο καὶ δόστους γλυκὰ ὡς ποὺ νὰ σκάσουν ! μοῦ ἀπήντησε ὁ πατέρας μου. Ἔτσι θὰ ἔχῃς ὄφελος τὸ θέαμα !

Ἐμένα ὅμως μοῦ κόλλησε ἡ ἰδέα ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ ἡ συγκέντρωσις στὸ σπίτι καὶ μιὰ μέρα ποὺ εἶταν ὁ πατέρας στὰ κέφια του, τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ στείλῃ λίγα γλυκὰ ἀτ' ἔξω. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχα καταστρώσει τὸ σχέδιό μου. Εἶχα προσκαλέσει περὶ τὶς εἴκοσι φίλες μου, μερικὲς μάλιστα τὶς ἐπιφόρτισα νὰ φέρουν καὶ τοὺς ἀδελφούς τους, γιὰ νὰ κάναμε καὶ κανένα γυράκι. Σκέφθηκα ὅτι μὲ τὶς λίγες αὐτὲς θὰ ξεμπέρδευα καὶ μὲ τὶς πολλές, μιὰ καὶ δὲν ὑπῆρχε ἐλπὶς νὰ ἐνδόσῃ ποτὲ ὁ πατέρας νὰ ἔλθουν ὅλες. Τοὺς εἶχα ὑποσχεθεῖ χορό, ἂν καὶ πιάνο... δὲν εἴχαμε στὸ σπίτι. Μεταφέραμε ὅμως το πιάνο μιᾶς γειτόνισσας μόλις ἔφυγε ὁ πατέρας. Ἔτσι ἔγινε ἡ συγκέντρωσις... Τὸ ἀπρὲ-μιντὶ ἐπραγματοποιήθη. Κατὰ τὰς 8 ὅμως, ὅταν ἡ ζωηρότης εἶχε φθάσει στὸ ζενίθ, θυμήθηκα ὅτι πρόκειται νὰ γυρίσῃ σπίτι ὁ πατέρας. Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τότε.. ραταπλάν. Πῶς θὰ ξεμπέρδευα ;

Ἄρχισα λοιπὸν νὰ τρέχω στὴν μιὰ καὶ στὴν ἄλλην φιλενάδα μου νευρική. Ἐκείνη ποὺ ἔπαιζε πιάνο, τὴν ρωτοῦσα καὶ τὴν ξαναρωτοῦσα :

— Μήπως κουράστηκες ; Δεν τὸ ἀφήνεις ;

Ἐξαφνα καθὼς βρισκόμουν στὸ παράθυρο, ἄκουσα τὸ βάδισμα τοῦ πατέρα καὶ τὸ κεφάτο του τραγοῦδι. Ὁ πατέρας μου πλησίασε στὴν πόρτα, ἔκαμε ν' ἀνοίξῃ κι' ἔξαφνα στάθηκε ἔκπληκτος ἀκούγοντας τοὺς ἤχους τοῦ πιάνου. Παιζόταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ μιὰ θορυβωδεστάτη καὶ ἡρωϊκὴ πόλκα ! Ὁ πατέρας εἶδε τὴν φωτοχυσία, ἄκουσε τὸ σύρσιμο τόσων ποδιῶν, τὶς μελωδίες καὶ μουρμούρισε :

— Τί διάβολο... Λάθος θὰ ἔκανα στὸ σπίτι !...

Ἔλα ὅμως πάλιν ποὺ δὲν ἦταν δυνατὸν αὐτό. Τὸ σπίτι ἦταν τὸ ἴδιο, τὸ δικό του.

Δὲν ἄργησε λοιπὸν νὰ ξαναγυρίσῃ. Αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς κανένα δισταγμὸ ἀνέβηκε γρήγορα-γρήγορα τὴν σκάλα. Ἐγὼ καρφώθηκα στὴν θέσι μου, γιατὶ εἴξερα τι θὰ ἐπακολουθήσῃ... Ὁ πατέρας μόλις μπῆκε στὸ ἀντρὲ καὶ εἶδε τέτοιο κοριτσομάζωμα, σούφρωσε τὰ φρύδια του κοὶ φώναξε μὲ θυμό :

— Νὰ διαλυθῆτε σ' ἕνα λεπτό !...

Ἔπειτα χωρὶς νὰ πῇ λέξι, ἀφήνοντας τὶς φίλες μου τρεμαγμένες, ἀνέβηκε πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρά του τραγουδῶντας :

— «Γκόρν τοὺ δὴ νταίη βίλ...».

Τὸ τί ἐπηκολούθησε εἶνε ἀπερίγραπτο. Ἡ φίλες μου τῶβαλαν στὰ πόδια τρομοκρατημένες, ὅπως ὅπως, σὰν βρεγμένες γάτες !...

Ἡ κ. Συναδινοῦ μᾶς διηγεῖτ ι προσέτι, πῶς μ' ἕνα της χρονογραφηματάκι της κατώρθωσε νὰ κάμῃ τὸν ἀείμνηστον πατέρα της νὰ ἐπιστρέψῃ σπίτι του, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐγκαταλείψει μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητέρας του, μὴ μπορῶντας νὰ ζῇ μέσα στὸ περιβάλλον ποὺζῆσεν ἐκείνη ποὺ ὑπεργάπησε, ποὺ ἐλάτρευε πραγματικῶς καὶ ποὺ τοῦ τὴν ὑπενθύμιζε τὸ καθετὶ ἐκεῖ μέσα ..

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ὁμιλοῦν οἱ κ. κ. Κ. Ἀγγελόπουλος, Δ. Καμπούρογλους καὶ Δημ. Μητρόπουλος. Πῶς ὁ κ. Ἀγγελόπουλος εἶχε προβλέψει τὴν καταστροφὴ τοῦ 97. Ἕνα ἄρθρον κατὰ τοῦ Γεωργίου τοῦ Α΄. Εἰς τὰς φυλακάς. «Νὰ χαθῇς μωρὴ... Παλιγγενεσία !...». Ὁ κ. Καμπούρογλους καὶ ἡ ποίησις. Πῶς ἐβραβεύθη... χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ ! Δαφνοστεφανωμένος καὶ... σηκωτὸς μεταφέρεται οἴκαδε ! Ὁ κ. Μητρόπουλος στὰ καταγώγια τοῦ Ἀμβούργου. Πῶς τοὺς ἐλήστευσαν καὶ ποῦ τοὺς ἐπέταξαν !... Ἡ γνωριμία του μὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Νίτσε, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

Τοῦ Sir Walter Scott

Εἶπεν ἡ Νόρα ἡ ὠμορφη, ἡ Νόρα ἡ Σκωτσέζα :
— Ὁ γυιὸς τοῦ Κόντε ἄντρας μου ποτὲ δὲ θὲ νὰ γίνῃ.
Ψυχὴ στὸν κόσμο ζωντανὴ καμμιὰ κι' ἂν μὴ ἀπομείνῃ,
ἐγὼ κι' αὐτὸς ἂν μείνωμε μονάχοι μέσ' στὴν πλάσι,
ὅλο τῆς γῆς τὸ μάλαμμα, τὰ ροῦχα, τὰ διαμάντια,
ὅλες τὶς χῶρες, τὰ χωριά, τὰ δάση, τὰ τσιφλίκια,
ὅλα τοῦ κόσμου τ' ἀγαθὰ κι' ἂν ἤθελε μοῦ τάξει,
τὸν γυιὸ τοῦ Κόντε γι' ἄντρα μου ποτὲ δὲν θὰ τὸν πάρω.

Ὁ γέρω—Γάλλης γέλασε, ὁ γέρω—Γάλλης εἶπε :
— Εὔκολα κάνουν καὶ πατοῦν ἡ φλογερὲς τοὺς ὅρκους.
Βλέπεις ἐκεῖνες τὶς κορφές ; Λογιῶν—λογιῶν λουλούδια
ἀρχίζουνε ν' ἀνθίζουνε καὶ νὰ μοσχοβολοῦνε·
μὰ δὲν θ' ἀργήσῃ ἡ παγωνιὰ μιὰ νύχτα νὰ τὰ κάψῃ
καὶ θὰ χαθοῦν ἡ ὠμορφιὲς ἀπ' τὰ βαθειὰ λαγκάδια.
Μὰ πρὶν χαθοῦν τὰ λούλουδα, πρὶν πέσουν μαραμμένα,
τὸν γυιὸ τοῦ Κόντε ταῖρί της ὁ Νόρα θὲ νὰ κάνῃ.

— Μπορεῖ ὁ κύκνος τὰ νερὰ τῆς λίμνης του ν' ἀφήσῃ,
καὶ τὴν φωλιά του στὰ βουνὰ σὰν τὸν ἀητὸ νὰ κάνῃ,
οἱ ποταμοὶ στὶς μάννες τους μπροῦνε νὰ γυρίσουν,
νὰ ξεκινήσουν τὰ βουνὰ νὰ πᾶνε τῶνα στ' ἄλλο,
μπροῦνε κ' οἱ Σκωτσέζοι μας μέσ' στὸ βρασμὸ τῆς μάχης
νὰ φοβηθοῦνε τὸν ἐχτρὸ καὶ σὰν δειλοὶ νὰ φύγουν,
μά, κι' ἂν γινότανε ὅλα αὐτὰ τὰ θάματα μιὰ μέρα,
τὸν γυιὸ τοῦ Κόντε ἄνδρα της ἡ Νόρα δὲν θὰ κάνῃ !

Στὸν ἴσκιο τῶν νερόκρινων, στὴν ἄκρπα τῆς λίμνης
ἀκόμα ὁ κύκνος ἀγαπᾶ νὰ κάνῃ τὴν φωλιά του·
στέκονται ἀκόμα τὰ βουνὰ στὴν ἴδια πάντα θέσι
καὶ πάντα στὸν κατήφορο οἱ ποταμοὶ κυλοῦνε·
Σκωτσέζος δὲν εὐρέθηκε στὸν πόλεμο κανένας
νὰ φοβηθῇ καὶ στὸν ἐχθρὸ τὴν ράχη νὰ γυρίσῃ·
μὰ τὴν καρδιά της ἔχασε, νικήθηκεν ἡ Νόρα :
τὸν γυιὸ τοῦ Κόντε ἀγάπησε καὶ ἄντρα της τὸν πῆρε.

Ο ΙΣΚΙΟΣ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τοῦ B. Jonson

Κυνήγησε τὸν ἴσκιο σου καὶ τρέχα νὰ τὸν πιάσῃς·
ποτὲ δὲν θὰ τὸν φτάσῃς·
γύρισε πίσω κι' ἄς τονε· θὲ νὰ σὲ κυνηγᾶ,
κι' ἂν τρέχῃς σὰν τὴν ἀστραπή, κι' ἂν περπατᾷς σιγά-σιγά.
Πὲς στὴν γυναίκα πῶς γι' αὐτὴν μαραίνεται ἡ καρδιά σου,
νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά σου.
Κάνε τὸν ἀδιάφορο καὶ 'πές της «ἄλλοῦ βρέχει»
ξοπίσω σου νὰ τρέχῃ.
Πές μου λοιπὸν ἡ πονηρές, ἡ Εὔες ἡ μαριόλες
σκιές μας δὲν εἶν' ὅλες ;

Μεταφράσεις **Δημ. Στάη**

Η ΖΗΛΕΙΑ

Τοῦ Λαυρεντίου τῶν Μεδίκων

Δὲν ξεύρω νἄχῃ ἄλλα τῆς Ἐδὲμ βασίλεια,
παρὰ ἐκεῖ ποὺ εἶν' ἡ ἀγάπη δίχως ζήλεια.
Ὅταν ἡ ἀγάπη δίχως ὑποψία μείνῃ,
θἄναι ἡ ζωὴ τῶν ἐραστῶν ὅλο εὐθυμία,
γλύκα ἡ καρδιὰ γεμάτη κ' εὐφροσύνη
. . . . . .
Μὰ τόσων παραπόνων μου, ἄχ ! αἰτία
εἶνε αὐτὴ ἡ καταραμένη ζήλεια !
Θἄταν πολὺ ἡ καρδιὰ φαιδρή, εὐχαριστημένη,
ἀφοῦ ἡ ἀγάπη κάθε μου βουλὴ τελειώνει.
Μὰ πάντα μὲ τηράει θαρρῶ ἡ ψυχὴ θλιμμένη,
ποῦ μοῦ ραγίζει τὴν καρδιά, καὶ πάσχει μόνη.
Αὐτὸ μ' ἀποκαρδιώνει, μὲ γυμνώνει
ἀπὸ τὴν κάθε γλύκα, ὦ μαύρη ζήλεια!
Μὰ ἐγώ, καλέ μου ἔχω τόση ἐμπιστοσύνη
εἰς τὴν χαριτωμένη τῆς καρδιᾶς σου ὁμόνοια,
ποὺ κάθε ἀχρεία ὑποψία ἀπομακρύνει.
καὶ ξεύρω πῶς ἡ ἀγάπη μας θὰ εἶν' αἰώνια.
Καλέ μου, ἂς ζήσουμε χωρὶς διχόνοια,
κ' ἐγὼ δὲν ὑποπτεύομαι τὴ ζήλεια.
Δὲν μ' ἐρωτεύθης θάνατο γιὰ νὰ μὲ δώσῃς.
Ἔχεις καρδιὰ τόσο εὐγενῆ, γι' αὐτὸ δὲν μέλλεις
ποτὲ τὴ σκλάβα τὴν πιστή σου νὰ προδώσῃς,
καὶ νὰ τὴν ἀπελπίσῃς, ξεύρω, δὲν τὸ θέλεις.
Θαρρῶ μὲ τὴ γλυκεια μορφή σου μ' ἀναγγέλλεις,
πῶς εὔθυμη θὰ ζήσω δίχως ζήλεια—
Δὲν ξεύρω ἄλλα τῆς Ἐδὲμ βασίλεια.

Μετ. **Γ. Βιζυηνοῦ**